

VILÁGSZEMLE

Irta: Olajos Mihály

Az új Jugoszlávia az imperialista-ellenes béketömb következetes harcosa

Szerves és elválaszthatatlan összefüggés áll fenn egy ország belpolitikája, egész belső élete és külpolitikája között. Szocializmust építő ország nem folytathat imperialista-barát külpolitikát, nem állhat át az imperialisták táborába — és megfordítva: lehetetlen lenne a szocializmus építése olyan országban, amely a népek kiszákmányolására törekvő imperialisták befolyása alatt áll. Eppen ezért, amely vitathatatlan tény az, hogy Jugoszlávia népei a JKP Központi Pártvezetősége és Titó elvtárs vezetése alatt a szocializmust építik, épp oly minden ingadozás nélkül továbbra is a népek békefrontjában harcol a háborút előkészítő imperialisták ellen.

Külön tanulmányban vázoltuk munkásosztályunk és egész dolgozó népünk 1948-ban kivívott sikereit a szocializmus építése terén. Ezeket az eredményeket, az elértükért folytatott harc tanulságait, valamint Ötéves Tervünk harmadik esztendejének legfontosabb feladatait az 1949-re szóló állami költségvetés múlt év végén történt megtárgyalásakor összegezték Pártunk és országunk legfelsőbb vezetői. Ugy az elért eredmények, mint a fővázolt feladatok arról tanuskodnak, hogy országunk nem a kapitalizmus, hanem a szocializmus felé halad föltartoztathatatlanul.

Kardely Edvárd Szövetségi kormányunk miniszterelnökhelyettese és külügyminisztere pedig azt domborította ki beszédében, hogy országunk belső fejlődésével teljesen összhangban áll külpolitikánk is: Párunk Központi Vezetősége, kormányunk és országunk a nemzetközi fejlemények minden kérdésében következetesen a Szovjetunió-vezette békefront oldalán harcolt és harcol továbbra is — nincs egyetlen kérdés sem, melyben államunk és vezetői letérttek volna a szocialista nemzetköziség vonaláról.

Beszámolójában Kardely elvtárs leplezte a háborús uszítókat és politikájukat:

»Az amerikai finánc-tőke meggazdagodott csúcsai világalomról kezdtek álmodozni — a világniacok, nyersanyagforrások, tőke kivétel és más országok ipari fejlődése fölötti uralomról. Természetes, hogy a többi nagyobb tőkés-országok — mindenek előtt Anglia és Franciaország — monopolista csúcsai részben az amerikai monopolisták vállalkozását támogatva, másrészt saját céljaik felé törekszenek, harcban a piacokért, tőke kivételért és nyersanyagokért.«

A világalomról leplezett új jelöltjei arra törekszenek, hogy gazdasági és politikai rabjaikká tegyék a népeket.

»Vad hajszát indítottak a munkásmozgalmak, demokratikus megmozdulások és imperialista ellenes mozgalmak ellen minden tőkés és függő országban. Védelembe veszik a fasiszta elemeket és újabb fasiszta garnitúrákat készítenek elő. Szitják a fékevesztett hajszát a Szovjetunió és a népi demokrácia országai ellen. Minden lehetőt megtesznek, hogy szétzúzzák a nemzetközi együttműködés háború utáni rendszerét és a háborús uszítók korlátlan propagandahadjáratot fejtenek ki.«

A háborúban meggazdagodott amerikai imperialisták imperialista békéjüket akarják rákényszeríteni a világra. Eszközök: a háborús fenyegetőzés, zsarolás, leszavaztatás, különböző »segélynyújtási« tervek, mint a Marshall-terv, amely lényegesen csökkenti azon országok függetlenségét, melyek e tervbe

bekapcsolódtak. Folytatják a konfliktus fegyverkezést, növelik a hadseregeket, szemtanúi vagyunk a nyílt fegyveres beavatkozásnak a különböző országokban.

A háborús uszítók mégsem tudják újabb háborúba dönteni a világot, »ehhez nincs erejük, se hívek a néptömegekben«... »A béke erői napról-napra erősödnek«. A békeszerető emberek nem csak a háború, hanem »a háborús légkör létesítése ellen is« harcolnak. A béke erői a nemzetközi együttműködés olyan rendszeréért harcolnak, amely »megteremthetné a hűzalm létkörét és a béke szilárdságát, megszüntetné a háborúval zsarolás politikáját és megszüntetné a világ néptömegeit a háborús rettegéstől.«

A Szovjetunió és a békétáborba tömörült többi országok és néptömegek főntébbiekben vázolt célokért folytatott harcát támogatja és támogatja országunk szövetségi kormánya minden külpolitikai ténykedésével, akár a német kérdésben, az Egyesült Nemzetek szervezetének ülésein, minden más nemzetközi értekezleten, mint pl. a Duna-értekezlet volt, a görög kérdésben, az Olaszországgal való viszony rendezésében, Trieszt Szabad Terület kormányzásának rendezését követelve a békeszerződés alapján, az Ausztriával való békekötés kérdésében, melynek kapcsán népeink elsősorban Szlovén-Karintia kérdésének igazságos megoldását követelik, stb.

Azt vizsgálva tehát, hogy a gyakorlatban mit tettek Jugoszlávia kormánya és népei a nemzetközi fejlemények bármelyik kérdése kapcsán, csak azt lehet megállapítani, hogy országunk és vezetői valóban a béke, a szocializmus és haladás erői oldalán állnak. Ugyanilyen hűséges maradt Pártunk és kormányunk a marx-lenini nemzetköziséghez a szocializmus és a népi demokrácia országainhoz való viszonyában is. Kardely elvtárs a következőkben jellemezte hazánk és ez országok között fennálló viszonyokat:

»Magától érthető, hogy e viszonyok lényegükben eltérnek azoktól, amelyekben a tőkés országokkal állunk, de éppen ezért semmi ok sincs arra, hogy ne mondjuk meg nyíltan, hogy a Tájékoztató Iroda ismeretes határozatának meghozatala után rossz, hibás és káros irányba kezdtek fejlődni a viszonyok — de nem a mi hibánkból.«

Jugoszlávia népei s kormánya egyetlen-egy kérdésben se tettek semmit olyat, amivel a kapcsolatokat gyengítették volna — éppen ellenkezőleg, arra törekedtek, hogy még jobban elmélyítsék ez országokkal a baráti és szövetségi kapcsolatokat. Ezzel szemben egyes országok vezetői ténylegesen megszegik az országunkkal fennálló barátsági és kölcsönös segélynyújtási egyezményt, egész propaganda gépezetüket a Jugoszlávia elleni rágalomhadjáratra mozgósították, hivatalosan is menedéket adnak a szocialista építés frontjáról megszökött árulóknak, lehetővé teszik számukra, hogy Prágában ellenforradalmi lapot adjanak ki és más országokban is, hogy a rádió útján ellenforradalmi propagandát fejtsenek ki. »Az ilyen eljárást minden nyelven ellenséges eljárásnak nevezik és a legkevésbé lenne szabad helyet adni ezeknek a szocializmus és a népi demokrácia országai között.«

Fentiekhez még egész sor más intézkedés járul: nem teljesítik országunkkal szemben azon kötelezettségeiket, amelyeket a megkötött gazdasági szerződésekben magukra vállaltak. Magyarország nem teljesíti jóvátételi kötelezettségeit Jugoszláviával szemben, gyengítik, sőt teljesen meg is szakítják a kulturális egyezményeket, a szomszédos országokban eltiporják a jugoszláv kisebbségek jogait. Közben a legképtelenebb koholmányokat terjesztik országunkról. Az albániai vezetők legszemérmetlenebbül kiforgatva a tényeket, Albánia »gyarmati kizsákmányolásának« minősítik Jugoszlávia önzetlen segítségét az albán népnek. A bulgáriai vezetők azt állítják, hogy Jugoszlávia vezetői akadályozták meg a délszláv föderáció létrehozását, holott a tényekből az tűnik ki, hogy éppen a bulgáriai vezetők helytelen politikája miatt nem valósulhatott meg meg a délszlávok föderációja. A bulgár kormány nem hajtotta végre a béledi egyez-

ményben lefektetett kötelezettségeit Pirini Macedónia kérdésében, még nem számolta föl a nagybolgár törekvéseket, az országunk elleni példátlan rágalomhadjáratához csaklakozva pedig semmit se tett a föderáció gyakorlati megvalósítása érdekében. Hasonló becstelen vállalkosságokat terjesztenek országunkról, népeinkről és Pártunkról más országokban is és általában a kommunista sajtóban. Tudatos szándékkal félremagyarazzák a nyugati országokkal kötött legnormálisabb szerződéseinket, holott ezek »semmit se különböznek azoktól a szerződésektől, melyeket a népi demokrácia és a Szovjet Szövetség kötöttek a nyugati országokkal.«

Mindez átlátszó céllal történik:

»Nem könnyű meggyőzni a nemzetközi munkásmozgalmat és a haladó emberiséget sem az ellenünk fölhozott vádak valódságáról, még kevésbé arról, hogy mindez szükségessé tette ilyen vad hajsza megindítását ez ország ellen, ugyanakkor pedig komoly kárt okozni a demokratikus erőknek és a haladó emberiségnek. Ime, ezért kiabálnak ma annyira, hogy át akarunk állni az imperializmus táborába, hogy visszavisszük az országot a tőkés rendszerbe, hogy eláruljuk a szocialista frontot, stb. — habár egész politikánk napról-napra megcáfolja e rágalmakat.«

Jugoszlávia munkásai, parasztjai és egész dolgozó népe a JKP és Tito vezetése alatt valóban még jobban megfeszítik erejüket a szocializmus építésében, még jobban tömörülnek, hogy egységesebben álljanak a békefront táborában és kivívott sikereikkel — még újabb sikerek kivívásával — válaszolnak a rágalomokra. A mult esztendőben elért sikereinket látva föltétlen egyetért velünk minden gondolkodó ember, aki a marxizmus-leninizmus szellemében bármily elméleti tételt csakis a gyakorlat tüziprobája alapján fogad el, hogy a

»...Pártunk és népeink harcában elért eredmények után senkinek sem ismerjük el azt a jogot, hogy kételkedjék — föl akarjuk-e mi építeni és fölépítjük-e a szocializmust vagy nem, következetesen imperialista-ellenesek vagyunk-e vagy sem. A szocializmusért folyó harcban csak egy módja van a kipróbálásnak — a gyakorlatbani kipróbálás. Ebben pedig két tényező a legfontosabb világos irányzat a szocializmus építésére és világos imperialista-ellenes hadállás. Az új Jugoszlávia elég bizonyítékot szolgáltatott úgy az egyik, mint a másik tényezőkhöz, még hozzá úgy bel-, min. külpolitikájában.«

Nyilvánvaló tehát, hogy Jugoszlávia vezetői a legkevésbé se tértek le a nemzetköziség és a marxizmus-leninizmus útjáról. Ez már többé nem kérdés.

»Erről a kérdésről — mondotta Kardey elvtárs — nem kívánok mélyebb vitába bocsátkozni. Csak azt akartam bemutatni, hogy mennyire elvontak az indokok ebben az esetben, de mennyire konkrétak a használt módszerek ez indokok bizonyítására és hogy milyen kikerülhetetlenül kifejezésre kellett ennek jutnia a népi demokrácia és a szocializmus országának egymásközötti viszonyában. A forma lett itt urrá a tartalom felett, az általános recept — a marxizmus-leninizmus alkotó alkalmazása fölött, a dogma — az eleven forradalmi gondolat fölött.«

S ha már Jugoszlávia népeinek harca, valamint e harc sikerei úgy a szocialista építés, mint a békeharc frontján döntően bizonyítják, hogy Jugoszlávia népei a szocializmus és nem a kapitalizmus fellé haladnak, a népek háborúellenes, demokratikus frontjában, akkor a nézeteltérések egy másik kérdés alakját öltik — »milyennek kell lennie a szocialista országok egymásközötti viszonyának és milyen módszerekkel kell építeni a szocializmus egységét.«

»Igaz, hogy a marxizmus-leninizmus már megoldotta ezt a kérdést elméletileg, elvben úgy az egység alapformái, mint az önkéntesség elve tekintetében — az egyesülés és elszakadás foga tekintetében. E folyamat legmegfelelőbb konkrét alakját azonban a gyakorlatban kell megtalálni,

mint ahogy a marxizmus-leninizmus alapelveit mindig gyakorlati esetekre alkalmazták és a gyakorlatban próbálták ki. A mai időkre sokkal jobban áll ez, mint bármikor. Abba a korszakba lépünk, amelyben a szocializmus építése már nem csak egy ország ügye, — a szocializmus világához új országok csatlakoznak, új népek, a dolgozó néptömegek új milliói, akik különböző körülmények között nevelkedtek, különféle gazdasági fejlődés mellett, az általános műveltség különböző fokán és nem egyforma észjárásúak. Csak a lelketlen dogmatikusok hihetik, hogy ez a folyamat egyöntetűen, egy minta szerint és nehézségek nélkül történhet meg. De éppen azért szocializmus a szocializmus, hogy ezt a folyamatot a szocialista demokrácia módszereivel hajtsa végre, kifejesztve eközben a szocialista építés útján haladó népek teljes alkotó erejét. Mindenesetre a Jugoszlávia elleni jelenlegi hajszaának semmi köze sincs egyik említett marxista-leninista elvhez sem és tárgyi jelentősége szerint nem értelmezhetjük más-kép, mint a szocialista építésben harcoló népünk háttámadását.»

Pártunk tagjaiban és dolgozó embereinkben már az alaptalan vádemelés első napjaiban kialakult és azóta még jobban megerősödött a nézeteltérések megoldási lehetőségének távlatát. Ez a távlat dolgozóink azon rendíthetetlen meggyőződésén alapszik, hogy a nemzetközi munkásmozgallomban soha sem győzhetett a valótlanság — a tények, az igazság ereje mindenek fölött diadalmaskodik. Kardely elvtárs megjelölte a nézeteltérések tisztázásának alap-feltételét:

»... a szocialista fejlődés vonalát illető viszállyról van szó, éppen ezért a szocialista világnak megfelelő eszközökkel kell azt tisztázni, nem pedig a tökéls rendszer sajátos eszközeivel. Véleményünk szerint ez az előfeltétele a kérdés helyes megoldásának. A kérdés ilyen megoldása nem csak erősítené a szocializmus frontját, de komoly hozzájárulás is lenne a szocializmus elméletéhez és gyakorlatához.«

Az egész nemzetközi fejlődés 1948-ban megtett szakaszát lemérve föltétlenül azt állapíthatjuk meg, hogy az elmúlt év a békefront győzelmeinek éve, melynek folyamán a demokrácia és a szocializmus erői nem csak, hogy nagy győzelmeket arattak, hanem tovább erősödtek is, míg az imperialisták háborús gyújtogató táborát tovább gyengült. Jogosan léptek az új esztendőbe új győzelmek reményével a béke erői. A következőket mondta el erről beszéde befejező részében Kardely elvtárs:

»Ha egészében nézzük a dolgokat teljes bizalommal tekinthetünk a jövőbe. A nemzetközi viszonyok számtalan ellentéte és kieleződése mellett is azt látjuk, hogy a béke, a demokrácia és a haladás erői állandóan növekednek. Keleten ébred az elnyomott gyarmati és félgymati népek óriási forradalmi és alkotó ereje. Néhány legfontosabb tökéls országban a reakció nyomásának dacára is erős politikai tényező marad a többi demokratikus erőkkel összekapcsolódott munkásmozgalm. A szocializmus és a népi demokrácia országainak egységes frontja a Szovjet Szövetséggel az élén továbbra is megingathatatlan a béke ellenségeivel és az imperialista terjeszkedéssel szembeni harcban és a szocializmus ellenségeinek rohamaival szemben, dacára a Tájékoztató Iroda határozataival kapcsolatos nézeteltéréseknek. Az imperializmus erői meg vannak kötve és semmi kétség se fér ahhoz, hogy a békeszerető emberiség szét tudja és szét bírja zúzni a béke és haladás ellenségeinek háborúsuszító mesterkedéseit.